

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Θ'

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 9 ΜΑΪΟΥ 1931

ΑΡΙΘ. 19

ΕΟΡΤΙΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος, ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ ἀγαπητὲ ἀδελφε καὶ συλλειτουργγέ, Κύριε Χρυσόστομε. Τὴν Ὑμετέραν λίαν ἡμῖν ἀγαπητὴν καὶ περισπούδαστον Μακαριότητα ἀδελφικῶς ἐν Κυρίῳ κατασπαζόμενοι ὑπερήδιστα προσαγορεύομεν.

Ὁ Σωτὴρ ἡμῶν καὶ Κύριος ἠξίωσεν ἡμᾶς ἵνα καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἐν υγείᾳ καὶ χαρᾷ εορτάσωμεν τὴν μεγάλην καὶ σωτήριον εορτὴν τῆς Ζωηφόρου αὐτοῦ ἐκ νεκρῶν Ἀναστάσεως καὶ γράμματα, κατὰ τὸ ἔθος, ἀνταλλάξωμεν ἐόρτια μετὰ τῶν ἀγαπητῶν ἐν Χριστῷ ἀδελφῶν τῶν Προεστώτων τῶν ἁγιωτάτων ἀδελφῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν.

Ἄλλ' ἐν οἷς ἐδεξάμεθα τοιοῦτοις γράμμασι διακρίνονται τὰ παρὰ τῆς Ὑμετέρας πεπνυμένης Μακαριότητος, ὑπ' ἀριθμ. 939 καὶ ἀπὸ δ' μηνὸς τελευτῶντος, ἐπεσταλμένα, οὐχ ἀπλῶς εὐχὰς διαβιβάζοντα ἀδελφικὰς, ἀλλὰ καὶ τὴν καύχησιν τονίζοντα, ἣν ἔχομεν οἱ τῇ Ὁρθοδοξίᾳ σεμνυόμενοι, ὅτι παρὰ τὴν ροὴν τοῦ χρόνου καὶ παρὰ τὰς κατὰ καιροὺς ἀναφανείσας καὶ ἀναφαινομένας θεοδήλους ἑτεροδιδασκαλίας καὶ κενοφωνίας, ἀναλλοίωτον καὶ ἀνθρευτον σώζομεν τὴν παραδεδομένην ἀλήθειαν, καὶ πολλὴν ἔτι ἐκφράζοντα τὴν χαρὰν, ὅτι κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο δέκα καὶ πέντε συμπληροῦνται ἑκατονταετηρίδες ἀπὸ τῆς ἐν Ἐφέσῳ συγκροτήσεως τῆς Τρίτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἣτις πρώτη διετύπωσε τὴν σπουδαιότητα τῆς χριστολογικῆς διδασκαλίαν καὶ πρὸς ἄλλαις σοφαῖς διατάξεσι κατεκύρωσε τὸ αὐτοκέφαλον τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας, καὶ τὴν εὐχὴν ἐν τέλει διατυποῦντα, ἵνα νέων ἰδῆ ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία θεολόγων συνόδων τὴν συγκρότησιν.

Εὐχαριστίας ἐκφράζομεν ἐγκαρδίως τῇ Ὑμετέρᾳ λίαν ἡμῖν περισπούδαστῳ Μακαριότητι ἐπὶ ταῖς εὐχαῖς καὶ ἀνταπονέμοντες αὐτῇ ταύτας, πάσαν ποιούμεθα ὑπὲρ αὐτῆς τε καὶ τῆς καθ' αὐτὴν Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας ἀγαθὴν πρὸς τὸν ἀναστάντα Σωτῆρα αἰτησίαν. Ἀλλὰ καὶ κοινωνοῦμεν τῆς ἄλλης αὐτῆς καυχίσεως καὶ χαρᾶς καὶ εὐχῆς, ὅλη ψυχῇ ἱκετεύοντες τὸν Ὁράνιον τῆς Ἐκκλησίας Δομήτορα, ἵνα σώζη εἰς τὸ διηνεκὲς τὴν ἁγιωτάτην Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἀκατίσχυτον καὶ ἀήττητον, ἀσινή μὲν καὶ ἀλώθητον τὴν ἀλήθειαν περιέπουσαν, κατοχυροῦσαν δ' αὐ-

τὴν ἐκτίσαστε διὰ νέων θεοσυνάκτων καὶ θεοκινήτων συνόδων.

Ἀξιούντες δὲ τὴν Ὑμετέραν ἐπιπόθητον Μακαριότητα μεταδοῦναι τὰς ἐγκαρδίους προσήσεις τε καὶ εὐχὰς ἡμῶν τε καὶ τῶν περὶ ἡμᾶς Πανιερωτάτων Μητροπολιτῶν τοῖς ἀγαπητοῖς ἐν Χριστῷ ἀδελφοῖς Ἀρχιερεῦσι, τοῖς τὴν περὶ αὐτὴν συγκροτοῦσι τὴν ἁγίαν καὶ ἱερὰν Σύνοδον, περιπτυσσόμεθ' αὐτὴν καὶ αἰθίς ἐν φιλήματι ἁγίῳ καὶ

διατελοῦμεν

Τῆς Ὑμετέρας περισπούδαστον Μακαριότητος ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφός
† ὁ Κύπριος ΚΥΡΙΑΛΟΣ

Ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ Κύπρου
Τῇ 28 Ἀπριλίου 1931

ΑΙ ΕΝ ΛΑΜΠΕΘ ΤΟΥ 1930 ΕΝΩΤΙΚΑΙ ΠΡΟΣΗΛΟΓΙΑΙ ΑΓΓΛΙΚΑΝΩΝ ΚΑΙ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ

Β'. Αἱ ἐλπίδες.

[Γ]

Μετὰ τὴν, ὡς ἀνωτέρω, ἐκθεσιν τοῦ τί ἐλέγχθη καὶ συνεζητήθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Λάμπεθ πρὸς προπαρασκευὴν τῆς ἐπιδιωκομένης ἐνώσεως θὰ ἐξετάσωμεν τώρα, ὡς ἐν ἀρχῇ ἐλέγχθη, ποῖαι ἐλπίδες ἐν ὧσιν ὁριστικῆς τῶν Ἐκκλησιῶν Ὁρθόδοξου καὶ Ἀγγλικανικῆς ἀνεπήδησαν ἐκ τῶν λεχθέντων, συζητηθέντων, καὶ ἀποφασισθέντων μετὰ τῶν δύο Ἀντιπροσωπειῶν.

Οἱ ἕως τοῦδε ἐκ τε τῶν ὀρθόδοξων καὶ τῶν ἀγγλικανικῶν ὁμιλήσαντες καὶ γράψαντες ἐπὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς συναντήσεως ταύτης εἶνε συνήθως ὑπεράγαν αἰσιδόδοξοι, φρονοῦσι δὲ ὅτι ἡ μετὰ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν ἐνωσις δέον νὰ θεωρηθῆ κατ' οὐσίαν γεγονός τετελεσμένον, καίτοι παραδέχονται ταυτοχρόνως, ὅτι θ' ἀπαιτηθῆ πολλὴ ἀκόμη ἐργασία καὶ πολλὰ δυσκολία νὰ ὑπερηθηθῶσιν, διὰ νὰ φθάσωμεν εἰς τὸ τέρας, νὰ κηρυχθῆ δηλ. κατ' ἐπίσημον τρόπον ἡ ἐνωσις καὶ νὰ εορτάσωμεν αὐτὴν ὡς ἀναντίρροτον πλῆρον γεγονός. Ἦδη ὁ Οἰκουμενικὸς Παντριάρχης Φώτιος, πρὸ καὶ αὐτῶν ἔτι τῶν συναντήσεων καὶ συζητήσεων καὶ κοινῶν ἀποφάσεων τῆς ἐν Λάμπεθ Ἐπιτροπῆς ὀρθόδοξων καὶ ἀγγλικανῶν «διὰ τὰ γεγονότα, τὰ ὅποια ἔλαβον χώραν κατὰ τὴν τηλεσταίαν δεκαετίαν», ὠνόμασε τὰς σχέσεις τῆς ὀρθόδοξου καὶ ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας ἀδελφικὰς. («Πάνταινος» 1930 σελ. 492), ἐπανελάβε δὲ τὸν χα-

ρακτηρισμόν τούτον και ὁ Καντερεβ-υρίας και ὁ Ἀλεξανδρείας και πολλοὶ ἄλλοι ἀμφοτέρωθεν. Ἐν ἄρθρῳ δὲ τῶν «Ἐκκλησι. Καιρῶν» τοῦ Λονδίνου ὑπὸ τὸν τίτλον «τὸ Λάμπειθ και ἡ Ὁρθοδοξία» ἡ μετὰ τῶν ὀρθοδόξων ἔνωσις τῶν ἀγγλικανῶν θεωρεῖται τόσον βεβαία, ὥστε νὰ εὐχηται ὁ ἀρθρογράφος πρὸς ὀλοκλήρωσιν τῆς ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν νὰ γίνῃ ἔνωσις και μετὰ τῶν ρωμαϊζουσῶν Ἐκκλησιῶν («Πάνταϊνος» 1930. σελ. 694). Ὑπὸ δὲ τοῦ συνεδρίου Λάμπειθ τόσον ἐγγυὸς θεωρεῖται ἡ μετὰ τῶν ὀρθοδόξων ἔνωσις, ὥστε ἀπέρριψι τοῦτο, ὡς γνωστόν, προταθεῖσαν αὐτῷ υἱοθέτησιν τοῦ σχεδίου ἐνώσεως τῶν Ν. Ἰνδιῶν, ἀκριβῶς διότι τὸ ἐναντίον θὰ ἐσημείου ἀληθῆ μὲν προόδον τῶν σχέσεων ἀγγλικανῶν και ἐλευθέρων Ἐκκλησιῶν, ἀπομάκρυνσιν δὲ τῆς ἀγγλικανικῆς ὁμολογίας ἀπὸ τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας («Ἀνάπλασις» 1. Δεκ. 1930). Ὁ Μητροπολίτης Θυατείρων ἐξ ἄλλου προχωρῶν πολὺ περισσότερον εἰς τὴν σιαιοδοξίαν του περὶ τοῦ κατ' αὐτὸν τετελεσμένου γεγονότος τῆς ἐνώσεως, λέγει ὅτι «θὰ ἠδύνατο νὰ ἐκφράσῃ τὴν ἐλπίδα, ὅτι σήμερον θὰ ἠδυνάμεθα νὰ ἡμεθα οὐχὶ μόνον ἀδελφοὶ ἐν τῇ πίστει, ἀλλὰ και μέλη τῆς αὐτῆς μιᾶς Ἐκκλησίας και νὰ κοινωνήσωμεν ὁμοῦ ἐν τῷ μυστηρίῳ τῆς Θ. Ἐυχαριστίας τοῦ σώματος και τοῦ αἵματος τοῦ ἐνὸς Κυρίου» («Ἐκκλησία» 1930 σελ. 247). Αὐτὸ δὲ τέλος τὸ συνέδριον τοῦ Λάμπειθ ἐν τῇ ἐγκυκλίῳ Ἐπιστολῆ 308 Ἐπισκόπων αὐτοῦ περὶ μὲν τῶν πρὸς ἔνωσιν μετὰ τῆς ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας κινήσεων τῆς ὀρθοδόξου και τῆς παλαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας βεβαίῳ, ὅτι «αὐταὶ ἐγγίξουσι νὰ διαμορφωθῶσιν εἰς ὀριστικὰς πράξεις», περὶ δὲ τῶν Ἐπιτροπῶν εἴπατες θὰ ὀρισθῶσι διὰ τὴν ἐξέτασιν τοῦ τρόπου τῆς ἐνώσεως τῶν ἀγγλικανῶν μετὰ τῶν Ἐκκλησιῶν ὀρθοδόξου ἀπ' ἐνὸς και τῆς παλαιοκαθολικῆς ἀπ' ἑτέρου ἡ αὐτὴ ἐγκύκλιος προβλέπει ὅτι «αἱ Ἐπιτροπὰς αὐταὶ θέλουσιν εὐρῆ μετὰ τῶν Ἐκκλησιῶν τοιαύτην ἐνότητα ἐν τῇ πίστει και τοιαύτην ὁμοιότητα ἐν τῇ πράξει, ὥστε ἡ ἀποκατάστασις κοινωνίας νὰ δύναται νὰ ἀποβῇ δυνατὴ εὐθύς ὡς αἱ νεομισμέναι σύνοδοι συνέλθωσιν» (Πάνταϊνος 1930 σελ. 672).

Ἐχουν ἀρὰ γε δικαίον οἱ ἀνωτέρω νὰ εἶνε τόσον αἰσιόδοξοι;

Ἐάν, ὡς και ἀνωτέρω ὑπηγήχημεν, ἀποβλέψωμεν εἰς τὰς διὰ τὴν ἔνωσιν διαθέσεις αὐτῶν, δὲν δύναμεθα ἢ νὰ δικαιολογήσωμεν αὐτάς ἐν μεγάλῳ μέτρῳ. Δὲν ὑπάρχει, ὁμολογουμένως, δοθεῖσα περίστασις κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν καταβλήθη προσπάθεια ἐκ τε τῶν ἐπισκόπων και θεολόγων, κληρικῶν και λαϊκῶν, ἀμφοτέρων τῶν Ἐκκλησιῶν, νὰ δειχθῇ ὁ πρὸς ἔνωσιν πόθος. Ἀπὸ πολλοῦ ἀρξάμενη ἡ πρὸς ἔνωσιν κίνησις, τελευταῖως κατήνησε τοῦτ' αὐτὸ ψύχως. Παρὰ τοῖς ἀγγλικανοῖς ἰδίῳ ἐπιστεῦθη σοβαρότερον και ἐκτεδιώχθη συστηματικώτερον ἢ πραγματικοποίησις τῆς ἐνώσεως τῶν διύσταμένων Ἐκκλησιῶν. Συζητήσεσι μετὰ τῶν θεολόγων ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν ἐν συνέδριοις και ἐν ἐπιστημονικαῖς πραγματείαις συναντήσεσι ἐπισκόπων ἡμισέσημοι ἐπισκέψεις ἐπισκόπων ἀπὸ Ἀνα-

τολῶν εἰς Δύσιν και Ἀμερικὴν και ἐκαίθεν εἰς τὰ κατ' ἡμᾶς γεγονότα πολιτικὰ και φιλοετικὰ και κοινωνικὰ σχετικὰ πρὸς τὰ ἐνδιαφερόμενα μέρη ὁ γενικῶς πρὸς τοῖς χριστιανοῖς ὅλων τῶν χωρῶν πλὴν τῶν καθολικῶν, ἐπικρατήσας ἐνθουσιασμός ὑπὲρ τῆς οἰασθήποτε ἐνώσεως τῶν χριστιανῶν ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ πρὸς κοινὴν δόξαν ἢ εἰς πολλὰς εὐκαιρίας μετὰ προθυμίας συμμετοχῆ τῶν κληρικῶν ἀνωτέρων και κατωτέρων ἀμφοτέρων τῶν Ἐκκλησιῶν εἰς τὰς ἐπισήμους ἐκκλησιαστικὰς τελετὰς ἀλλήλων ἢ ἐκ μέρους ἰδίῳ τῶν ἀγγλικανικῶν, ἐν Ἀμερικῇ πρὸ παντός, πρόθυμος ἐξυπηρέτησις τῶν πρώτης ἀνάγκης θρησκευτικῶν ἀναγκῶν τῶν ἡμετέρων ἐν ἀπουσίᾳ ὀρθοδόξου ἱερέως ἢ ἄνεκα τῶν ἀνωτέρω συζητήσεσι παρ' ἡμῶν περὶ τοῦ κύρους τοῦ βραβεισματος τῶν ἀγγλικανικῶν και τῆ ἀναγνώρισις αὐτοῦ ὡς ἐγκύρου παρὰ πάσαις ταῖς κατὰ τόπου ὀρθοδόξοις Ἐκκλησίαις ἢ συζητήσεσι ὡσαύτως τοῦ κύρους τῶν ἀγγλικανικῶν χωροτοπιῶν και ἡ ἀναγνώρισις τούτων ὡς ἐγκύρων ἐκ μέρους τινῶν ἐκ τῶν παρ' ἡμῶν αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν ὁ κατὰ τὸ 1925 ἐπὶ τῇ 1600στῇ ἐπιστηρίδι ἐν Λονδίῳ διορισμός τῆς ἐν Νικαίᾳ Ἀ' Οὐκουμενικῆς Συνόδου κατὰ τὸν πανηγυρικώτερον τρόπον και ἡ κατ' αὐτὸν παρουσία τῶν Πατριάρχων Ἀλεξανδρείας και Ἱεροσολύμων και ἀντιπροσώπων ἐκ τῶν ἄλλων ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἢ ἔνεκα ὅλων τῶν ἐνωθῶν γεγονότων ἀνάπτεις παρὰ τε τῷ κλήρῳ και τῷ λαῷ ἀμφοτέρων τῶν Ἐκκλησιῶν συνειδήσεως, ὅτι εἶνε εὐκαίρια και ἀπαραίτητος και ἐπιτηρῆ ἡ ἔνωσις τῶν δύο Ἐκκλησιῶν—ὅλα αὐτὰ δὲν ὑπάρχει ἢ δικαιολογήσῃ τὴν αἰσιοδοξίαν τῶν μετσοχόντων τῶν ἐν Λάμπειθ συζητήσεων και ἀποφάσεων ὡς και τῶν παρακολουθησάντων ἐκ τοῦ σύνεγγυς αὐταῖς, και καλουμένων ὡς ἐκ τῆς ἰδιότητος των νὰ κρινῶσιν ἐπ' αὐτῶν. Ἴδού διατί και ἐν ἀρχῇ τῆς μελέτης τούτης ἐγράφῃ ὅτι φαίνεται «εἴτε προφάσει εἰς ἀληθείαν» ὅτι ἐπιταται ἡ ἀνατολὴ ἡμερῶν, κατ' αἰ; ὁ Κύριος θὰ ἐλεήσει ἡμᾶς νὰ ἴδωμεν ἔνωσιν Ἐκκλησιῶν.

[Ἔπεται συνέχεια]

† Ο ΑΘΝΟΤΟΠΟΛΕΩΣ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ

Η ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ ΚΑΙ Ο ΙΕΡΟΚΗΡΥΞ

Η ΜΕΛΕΤΗ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ

3. Διὰ τὴν τελείαν κατανοήσιν τῆς και τὴν μόρφωσιν τοῦ ἱεροκήρυκος.

Ὁμιλοῦντες περὶ τῆς μετεσώσεως τῶν φρονιμάτων τοῦ ἱεροκήρυκος διὰ μελέτης τῆς ἁγίας Γραφῆς ἠρῶσθημεν ἐξ αὐτῆς τούτης τὴν παραβολὴν τοῦ θελοῦ λόγου πρὸς τροφὴν τοῦ πνεύματος και τῆς ψυχῆς «Λόγοι σοφῶν ἐν ἀνακαύσει ἀκούονται ὑπὲρ κραυγῆν ἐξουσιαζόντων ἐν ἀφοροσύναις». Μετ' ἀνακουφίσεως ὄντως ἀπεκδέχεται ὁ ἀνθρώπος τὰς προόδους τῆς ἐπιστήμης. Φύσει τοῦ εἰδέναι ὀρεγόμενος, ὡς εἶπεν

ὁ Σταγαιρίτης φιλόσοφος, ἐζήτησεν ὁ ἄνθρωπος ἀνεύθυνον νὰ εὕρη τὴν λύσιν τῶν αἰώνιων δι' αὐτόν, κατὰ τὸν Dubois Reymond, προβλημάτων τῆς ἀρχῆς καὶ αἰτίας τῶν περὶ ἑαυτὸν καὶ καθ' ἑαυτόν. Ἀλλὰ καὶ μετὰ τὸσάυτας χιλιετηρίδας ἡ γνῶσις εἶναι στοιχειωδὴ σκιά καὶ ἡ καθ' ἑαυτὴν ἐνὸς φράγματος, ἀντὶ νὰ ὀδηγήσῃ αὐτὸν εἰς τὸ τέρμα, τοῦ παρουσιάζει τεῖχος μεγαλύτερον καὶ ὁ φωτισμὸς ἐνὸς σκοτεινοῦ σημείου νέον λαβύρινθον. Αἱ πολυγωνίαι, ἐπ' αὐτῶν ἀκόμη τῶν ἀντικειμένων τῆς ἐρεῦνης τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν, μᾶς καταδεικνύουν, ὅτι πολὺ ἀπέχει τῆς Γνώσεως ὁ ἄνθρωπος. Βεβαίως θαυμασμοῦ καὶ εὐγνωμοσύνης ἄξιοι εἶναι οἱ μεγάλοι ἐπιστήμονες. Ἀλλ' ὅσον μεγαλύτεροι εἶναι, τόσον θὰ ὁμολογήσουν τὸ πεπερασμένον τῆς σοφίας τῶν εὐκολώτερον, καθ' ἃ ὁ Σωκράτης εἶπεν «ἐν οἶδα ὅτι οὐδὲν οἶδα», καὶ ὁ Ἐκκλησιαστής «ὅσα ἐὰν μοχθήσῃ ἄνθρωπος τοῦ ζητῆσαι, καὶ οὐχ εὕρησιν· καὶ γε ὅσα ἂν εἶπῃ ὁ σοφὸς τοῦ γνῶναι, οὐ δύνησεται τοῦ εὕρεῖν». Θὰ εὐχηθῶμεν ὁ ἄνθρωπος ἐρευνῶν νὰ φθάσῃ, εἰ δυνατόν, καὶ εἰς τὸ τέρμα. Ἀλλὰ χαίρομεν, ὅτι ἡ θρησκεία ἀνομολογεῖται ὡς πρόδρομος τῆς ἐπιστήμης καὶ ἡ ἐπιστήμη σημερον ἀποδεικνύει ἀληθῆ ὅσα περὶ τῆς σειρᾶς τῆς δημιουργίας ἀνεγράφησαν πρὸ χιλιᾶδων ἐτῶν εἰς τὸ βιβλίον τῆς Γενέσεως· καὶ ἐπικυρῶνει ὡς μεγάλην ἀλήθειαν τὸν «μῦθον» τῆς ἄλλοτε, τὸν Κατακλυσμὸν· Χαρῆς νὰ κάμωμεν ἐξεταστικὴν καὶ συγκριτικὴν μελέτην, βλέπομεν ἀκόμη ἐν ταῖς κοινωνικαῖς σχέσεσιν τῶν ἀνθρώπων, περὶ αἷς σημερον ἡ κοινωνιολογία ἀσχολεῖται, αἱ ἀρχαὶ τῆς γαλλικῆς ἐπαναστάσεως· αἱ τόσον διασαλπασθεῖσαι ὡς νέον δίδαγμα, «ἐλευθερία, ἰσότης, ἀδελφότης», νὰ εἶναι ἀπλούστατα τὸ κήρυγμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, αἱ ἀρχαὶ περὶ δικαιομάτων τοῦ ἀτόμου, τῶν δούλων, τῶν γυναικῶν, τῶν ἐργατῶν θαυμαστῶς ἐν τῷ Ἐδαγγελίῳ νὰ ἐκείθενται, αἱ περὶ κοινωνικῆς ἀντιλήψεως ἰδέαι τῶν συγχρόνων ἐκεῖ νὰ ἔχουν τὴν βάσιν των καὶ χριστιανούς, ὡς τὸν μέγαν Βασίλειον διὰ τῆς Βασιλείας τοῦ, νὰ ἔχουν πρώτους ἐφαρμοστάς.

Διὰ τοῦτο ἡ μελέτη τῆς ἁγίας Γραφῆς διὰ τὸν ἱεροκῆρυκα εἶναι ὄχι μόνον καθήκον, ἀλλ' ἀνάγκη· Ἐκεῖ στηριζόμενος θὰ ἀγωνισθῇ διὰ τὸν χριστιανικὸν πολιτισμὸν, τὴν ἀγαθὴν ὄψιν τοῦ σημερινοῦ πολιτισμοῦ. Ἀλλὰ πρέπει ἐπισταμένως καὶ συνεχῶς νὰ μελετῇ τὴν ἁγίαν Γραφήν, νὰ καταφάγῃ ταύτην, ὡς λέγει ὁ Θεὸς πρὸς τὸν προφήτην Ἰεζεκιήλ. Εὐτύχημα ὅτι εἶναι ἀπεσταλμένος τοῦ Θεοῦ πρὸς ἔχοντας τὴν αὐτὴν γλῶσσαν καὶ κατ' ἀρχὴν τὴν αὐτὴν πίστιν, ἂν καί, ἐν ἣ περιπτώσει πρὸς ἄλλοφώνους ἢ σιβα-

ρῶν τῇ γλώσσῃ, ἢ πρὸς εὐφυεῖς καὶ ὑβριστὰς ἀπεστέλλετο, πάλιν θὰ ἐπειτύχανε, διότι οὐδεὶς θὰ ἠδύνατο νὰ ὀνειπέτῃ τι πρὸς αὐτόν. Καὶ τοῦτο, διότι τῆς σοφίας καὶ τῆς γνώσεως οἱ ἀπόκριφοι θησαυροὶ εὐρίσκονται ἐν Χριστῷ καὶ ἀπεκαλύφθησαν ἡμῖν διὰ τῶν θεοπνεύστων Γραφῶν καὶ εἰς χρῆσιν ἄρα προκαινται τῷ μελετῶντι ταύτας.

Ἀλλ' ἡ μελέτη αὕτη, μέγα ἔργον, ἔχει τὰς δυσκολίας τῆς. Εἶναι ἔργον τοῦ πιστοῦ πρωτίστως, καὶ ἀκατανόητοι εἶναι αἱ Γραφαὶ τοῖς ἀπίστοις καὶ ἐπιπολαίως ἀναγινώσκουσι. Πρέπει ὡς διάκονος «οὐ γράμματος, ἀλλὰ πνεύματος» νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὸ πνεῦμα καὶ τὸ νόημα τῶν θείων ρημάτων. Τονίζεται γενικῶς ἐν τῇ ἁγίᾳ Γραφῇ ἡ σημασία τῆς γνώσεως τόσον, ὥστε προαγομέθα εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ πίστις δὲν εἶναι ἀρκετὴ ἄνευ τῆς γνώσεως. Πλειστάκις ἐν τοῖς Ἐδαγγελοῖς καὶ ταῖς ἐπιστολαῖς αἱ ἔννοια «πιστεύω» καὶ «γνωρίζω» συνσκέρονται. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος ζητεῖ ζῆλον Θεοῦ μετ' ἐπιγνώσεως, ὁ δὲ ἀπόστολος Πέτρος γράφει νὰ εἴμεθα «ἐτοιμοὶ αἰεὶ πρὸς ἀπολογίαν παντὶ τῷ αἰτοῦντι ἡμᾶς λόγον περὶ τῆς ἐν ἡμῖν ἐλπίδος». Ὡστε κυριώτατα ἐκεῖνος, ὅστις ἀναλαμβάνει τὸν φωτισμὸν τῶν ἄλλων, πρέπει νὰ κατέχῃ καλῶς τὴν ἁγίαν Γραφήν, τῆς ὁποίας καλύπτει ἐρμηνευτὴς εἶναι αὐτὴ ἢ ἰδίᾳ. Οἱ ἱεροὶ τῆς συγγραφῆς, σὺν τῇ ἐποποιεῖα τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ἦσαν ἀριστοὶ γνῶσται καὶ μελετηταὶ τῶν προηγουμένων των καὶ ἐν ταῖς σημεριναῖς ἐκδόσεσι τῆς Βίβλου πληθὺς ὑποσημειώσεων ἀναφέρει τὰ διάφορα παράλληλα λεγόμενα χωρία, ἅτινα μεταξὺ των ἐρμηνεύονται. Εὐσεβῆς ἄρα ἱεροκῆρυξ, καὶ ἂν δὲν ἔχη ἀνωτέραν θεολογικὴν μόρφωσιν, ὥστε νὰ χρησιμοποιήσῃ ἐπὶ τὸ ἐκπολεμιστικὸν πάντοτε εἰδικὰς ἐρμηνείας καὶ διατριβὰς, δύναται ἐπιτυχῶς νὰ κηρύξῃ τὸν θεῖον λόγον, ἐὰν εἶναι ἐμβριθὴς μελετητὴς τοῦ ἱεροῦ κειμένου, πρὸς δέ, εἰ δυνατόν, καὶ τῶν ἐρμηνειῶν τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΚΑΣΤΑΝΑΣ
Καθηγητὴς

Ἡ ΘΕΟΛΟΓΙΚΗ ΣΧΟΛΗ Εἰς τὸ Μεγα Σπῆλαιον

Ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου διωργάνωσε καὶ ἐφέτος ἐπιστημονικὴν ἐκδρομὴν, τὴν ὁποίαν ἐκτὸς τῶν φοιτητῶν παρακολούθησαν καὶ οἱ πλείστοι τῶν καθηγητῶν τῆς Σχολῆς.

Τὴν πρωίαν τῆς 25ης ἐξεκινήσαμεν διὰ τοῦ σιδηροδρόμου τῶν Πατρῶν, διήλθομεν τὸν Ἰσθμὸν, ἐσταθμεύσαμεν περὶ τὴν ἡμίσειαν ὥραν ἐν Κορίνθῳ

και περι τας δύο μ. μ. ἐφθάσαμεν εἰς τὸ Διακοφτό. Ἐνταῦθα ἐπέβημεν τοῦ ὀδοντοποῦ, ἢ διεύθυνσις τοῦ ὀποίου παρεχώρησεν ἕκτατον ὄχημα διὰ τὴν Θεολ. Σχολήν. Τὸ ταξίδιον ἀπὸ τοῦ Διακοφτοῦ μέχρι τῆς Ζαχλωροῦς, διαρκέσαν περὶ τὰς 2 ὥρας, ἦτο μαγευτικώτατον. Ὁ σιδηρόδρομος, ἀκολουθῶν τὴν ὀφιοσιδῆ γραμμὴν του, διήρχετο ἀπὸ τὰς χαράδρας τῶν ἀποκρήμων ὀρέων τῆς Ἀχαΐας κάτω καὶ διὰ μέσου πανυψηλῶν βράχων κατὰ μήκος τοῦ χείλους τοῦ Βουραϊκοῦ ποταμοῦ, τὰ ὕδατα τοῦ ὀποίου ἀποτελοῦσιν εἰς τινα σημεία μικροὺς γραφικὸς καταρράκτας. Ἡ ἄφθονος εἰς ἔλιγμους ταινιώδης σιδηροδρομικὴ τροχὰ εἰς ἕκαστην καμπὴν ἐξεδιπλῶνε μίαν νέαν πετυχήν τῆς ἀτελειώτου φαντασμογορίας, μετὰ τῆς ὀποίας ἡ φύσις μὲ τὸς χρωματισμοὺς καὶ τὰ ἄλλα κάλλη τῆς συνθέτει τὴν ἀνοιξιν εἰς τὴν Πελοπόννησον. Ἡ Ζαχλωροῦ, μικρὸν γραφικώτατον χωρίον, ἐκτισμένον εἰς τοὺς πρόποδας ὑψηλοῦ λόφου, ἀπέχει τοῦ Μεγ. Σπηλαίου κειμένου εἰς τὸ ἀπέναντι ἀκριβῶς βραχόβουνον τῶν Ἀροαίων περὶ τὰς 3¼ ὥρ. Εἰς τὸ Μέγα Σπήλαιον ἐφθάσαμεν μετὰ πορείαν διὰ τῆς ἀνηφορικῆς ἡμιονικῆς ἀτραποῦ περὶ τὴν 5ην μ. μ. καὶ οἱ μὲν φοιτηταὶ ὠδηγήθησαν εἰς τὸν ξενῶνα καὶ τὰ κελία, ὅπου ἐναπέθεσαν τὰς ἀποσκευὰς των, οἱ δὲ καθηγηταὶ εἰς τὸ γειτονικὸν ξενοδοχεῖον ἐν τῷ ὀποίῳ εἶχον κρατηθῆ εἰδικὰ διαμερίσματα. Καὶ ἐντεῦθεν ὀφείλομεν νὰ ἐκφράσωμεν τὰς εὐχαριστίας μας εἰς τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Καλαβρυτίων καὶ Αἰγιαλείας κ. Θεόκλητον, διὰ τὴν ὑποδοχὴν τὴν τὴν ὀποίαν παρεσκάσαν εἰς ἡμᾶς εἰς τὸ Μ. Σπήλαιον. Πάντας οἱ μοναχοὶ μὲ τὴν γλυκύτητα τῆς φιλοξενίας ἢ ὀποία διακρίνει αὐτοὺς προσεκάθησαν ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον νὰ περιποιηθοῦν τοὺς φοιτητάς, καθ' ὅλην τὴν ἐν τῇ μονῇ παραμονὴν των. Οἱ ἐκδρομῆς παρηολούθησαν τὸν ἔσπερονδον καὶ εἶτα ἐπεσκέφθησαν τὰ διάφορα διαμερίσματα τῆς μονῆς καὶ τὰ πολυάριθμα παρακλήσια.

Τὴν πρωτὴν τῆς Κυριακῆς μετὰ τὸ πέρας τῆς θ. λειτουργίας, τὴν ὀποίαν ἐτέλεσαν φοιτηταὶ ἱερεῖς, διάκονοι καὶ ψάλται, ὠμίλησαν ὁ καθηγητῆς κ. Σωτηρίου διὰ τὴν ἱστορίαν, τὰ κειμήλια καὶ τὴν ἀξίαν τῆς μονῆς. Ἡ μονὴ τοῦ Μ. Σπηλαίου εἶναι ἡ διασημοτέρα καὶ πλουσιωτέρα ἐξ ὅλων τῆς Πελοποννήσου, ἔλαβε δὲ τὸ ὄνομα αὐτῆς ἐκ τοῦ σπηλαίου, ἐν τῷ ὀποίῳ εἶναι ἐκτισμένος ὀλος ὁ ναός. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἱστορίαν τῆς μονῆς ἔχομεν πολλὰς παραδόσεις, αἱ ὀποῖα συνυφαίνονται μὲ τὴν τύχην τῆς ἐν αὐτῇ τόσον ἐν Ἑλλάδι πεφημισμένης εἰκόνας τῆς Θεοτόκου. Καὶ κατὰ μὲν τὰς παραδόσεις ταύτας, ἡ μονὴ

ἐκτίσθη τῷ 362 ὑπὸ τῶν Θεσσαλονικέων ἀδελφῶν Συμεῶνος καὶ Θεοδώρου μοναχῶν, ὀδηγηθέντων ὑπὸ κομμενίδος τινός· Εὐφροσύνης εἰς τινα κοήνην, παρὰ τὴν ὀποίαν εὐρέθη ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος εἰκὼν τῆς Θεοτόκου· κατὰ δὲ τὰ ἱστορικὰ δεδομένα τὸ πρῶτον ἀναφέρεται ἡ μονὴ μετὰ τὰ τέλη τοῦ 13' αἰῶνος ὡς σταυροπήγιον τοῦ Πατριάρχιστου, τελευταία δὲ πληροφάνεια ὑπάρχει περὶ αὐτῆς ἐξ ἐπιγραφῶν. ὀμι κατεκρή τῷ 1640 καὶ ὀμι μετὰ 20 ἔτος ἀνηγέρθη ἐκ θμελίαν. Κατὰ τὴν γνώμην τοῦ κ. Σωτηρίου ἡ μονὴ αὐτὴ ἀπετέλει κατὰ τοὺς παλαιούς χριστιανικούς χρόνους τὸ κατὰ τοὺς βυζαντινοὺς ὀσκητήριον, τὸ ὀποῖον ἐπιεξετάθη εἰς μονὴν μετὰ ταῦτα ὑπὸ τῶν βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων, ἵνα χρησιμαῖση εἰς αὐτοὺς ὡς θρησκευτικὸν καὶ πολιτικὸν κέντρον πρὸς ἐκδίωξιν τῶν λαϊνῶν καὶ ἀπελευθέρωσιν τῆς Πελοποννήσου ἀπὸ τῶν Φράγκων. Ἰδιαιτέρως ἐτόνισε τὴν ἀξίαν τῆς τέχνης τοῦ καθολικοῦ τῆς μονῆς καὶ ἰδίως τὴν ξυλογλυπτικὴν τοῦ τέμπλου καὶ τὰ ψηφιδωτὰ τοῦ δαπέδου. Ἐπίσης ὠμίλησε διὰ τὰ κειμήλια τῆς μονῆς, τὰ ὀποῖα ὁ ἴδιος ἔχει ταξινομήσει διαίρεσας αὐτὰ εἰς δύο, ἐκ τῶν ὀποίων τὸ πρῶτον περιλαμβάνει τὰ ἄμφια καὶ τὸ δεύτερον τὰ ἱστορημένα χειρόγραφα. Μεταξὺ τῶν σπουδαιοτέρων ἀποκτημάτων τῆς μονῆς εἶναι τὰ πολυάριθμα χειρόγραφα, τὰ ὀποῖα ἔχει ταξινομήσει ὁ καθηγητῆς κ. Βίης. Ἀλλὰ ἐκείνο τὸ ὀποῖον ὀλος ἀξιοεπισημὴν σημασίαν ἔχει διὰ τὴν μονὴν εἶναι ἡ ξυλόγλυπτος εἰκὼν τῆς Θεοτόκου φυλισσομένη ἐντός ἀργυρῆς θήκης παρὰ τὸ τέμπλον τοῦ ναοῦ.

Μονὴ Μεγάλου Σπηλαίου 26 Ἀπριλίου 1931

ΕΥΡΕΝΤ. Β. ΚΥΡΙΑΖΗΣ

ΣΠΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐθὺς Παρασκευὴν συνεκλήθη τὸ Ἀνώτατον Ἐκκλησιαστικὸν Δικαστήριον ἐπιτελήθη τῆς ἐκδικάσεως τῆς ὑποθέσεως τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Κοζάνης Ἰωακείμ. Ἡ συνεδρία ἐσυνελήθη καὶ μετὰ μεσημβρίαν ὄτε προσήλθεν ὁ κατηγορούμενος καὶ ἀπελογήθη. Ἐπαναληφθείσης σήμερον τῆς δικαστικῆς συνεδρίας, συνεπλήρωσε κατ' αὐτὴν τὴν ἀπολογία του ὁ κατηγορούμενος. Μετὰ δὲ τὴν μενομένην διάσχεψιν ἐξεδόθη περὶ τὴν μεσημβρίαν ἡ ἀπόφασις καὶ ἐδημοσιεύθη τὸ ἐξῆς ἀνακοινωθέν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου:

Τὸ Ἀνώτατον Ἐκκλησιαστικὸν Δικαστήριον, ἀποτελούμενον ἐκ τῆς Διακοφῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ τσ-σάρων πρὸς τοῦτο κληθέντων Ἀρχιερέων, ἐπιληφθέν ἀπὸ τῆς χθὲς τῆς ἐκδικάσεως τῆς ὑποθέσεως τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Κοζάνης, κατηγορηθέντος ἐπὶ ἀπιστίας καὶ ἐξ αὐτῆς κωνάλλω, ἐξ ἀφορητῆς δημοσιεν-

θείσης ὑπ' αὐτοῦ ἐπιστολῆς, ἐν ἣ διετύπου γνώμας περὶ διδασκαλίας τῶν θρησκευτικῶν μαθημάτων, λαβὼν ὑπ' ὄψιν τὴν προφορικὴν αὐτοῦ ἀπολογία καὶ ἐγγράφους δηλώσεις, δι' ὧν ἀνακαλεῖ τὰς ἐν τῇ εἰρημένῃ ἐπιστολῇ παρεξηγησίμους φράσεις του καὶ διαδηλοῖ τὸ ἐν πᾶσιν ὀρθόδοξον αὐτοῦ φρόνημα, ἅμα δὲ καὶ τὴν λύπην ὅτι ἄκων ἐσκανδάλισε τὸν λαόν, ὑπόκειται δὲ εἰς τὸ ἐξῆς νὰ ἀποφύγῃ παρομοίας ἀτυχεῖς περιπτώσεις. τὸ Δικαστήριον ἀπήλλαξεν αὐτὸν τῆς κατηγορίας ἐπὶ ἀπιστίᾳ, ἐκήρυξε δὲ ἔνοχον σκανδάλου καὶ ἐπέβαλεν αὐτῷ τὴν ποινὴν τῆς ἐπιπλήξεως ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου, κατόπιν τῶν ὡς ἄνω δηλώσεών του».

(Ἐκ τοῦ Γραφείου τῆς Ἱ. Συνόδου)

— Ἡ Ἱερά Σύνοδος καὶ οἱ παρεπιδημούντες Ἀρχιερεῖς συνήλθον εἰς συσκέψεις πρὸς μελέτην τῶν Ἐκκλησι. νομοθετημάτων τὴν παρελθούσαν Δευτέραν, τὴν δὲ Τρίτην ἐπιτροπὴ ἐξ Ἀρχιερέων συνεργάσθη μετὰ τοῦ κ. Ἰπουργοῦ πρὸς ὀριστικὴν διατύπωσιν ὠρισμένων ἀρθρῶν. Ἐπειδὴ δὲ εἰς τὰς ἐφημερίδας τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἀνεγράφησαν ἀνακρίβειαι τινας ἐξεδόθη ἡ ἐξῆς ἀνακοίνωσις :

« Ἡ Ἱ. Σύνοδος μετὰ λύπης ἀνέγνω εἰς τὰς σημερινὰς πρωΐνὰς ἐφημερίδας πληροφορίας σχεδὸν ταυτοσημοῦς, δι' ὧν ἐμφανίζεται ἡ Ἐκκλησία διαφωνοῦσα πρὸς τὴν Πολιτείαν ὡς πρὸς τὰ παρασκευασθέντα ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου τῆς Παιδείας καὶ τῶν Θρησκευμάτων ἐν πλήρει συνεννοήσει τῆς Ἱ. Συνόδου Ἐκκλησι. Νομοθετήματα, ἧτοι τὸν Καταστατικὸν Χάρτην καὶ Ἐνοριακὸν Νόμον καὶ μισθοδοσίαν τοῦ ἐφημεριακοῦ Κλήρου. Ἡ Ἱερά Σύνοδος δι' Ἐπιτροπῆς ἐξ Ἀρχιερέων ἐκφράσασα πρὸς τὸν κ. ὑπουργὸν τὴν λύπην αὐτῆς διὰ τὰ ἐν λόγῳ δημοσιεύματα, δηλοῖ διὰ τῆς παρουσίας ἀνακοινώσεώς της ὅτι πλήρης συμφωνία ὑπάρχει μετὰ τὴν Πολιτείαν ὡς πρὸς τὰ παρασκευασθέντα νομοθετήματα, εὐχομένη δὲ τὴν ταχεῖαν ὑποβολὴν αὐτῶν εἰς τὰ νομοθετικὰ σώματα καὶ τὴν ὑπὸ τούτων κύρωσιν, ἐκφράζει τὴν εὐγνωμοσύνην τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὴν Κυβέρνησιν καὶ ἰδίᾳ πρὸς τὸν κ. ὑπουργὸν τῆς Παιδείας καὶ τῶν Θρησκευμάτων καὶ εὐελπιστεῖ ὅτι τὰ νομοθετήματα ταῦτα θὰ παράσχωσι μεγάλην ὠφέλειαν εἰς τὴν κοινωνίαν. »

(Ἐκ τοῦ Γραφείου τῆς Ἱ. Συνόδου)

— Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Φλωρίνης Χρυσόστομος ὑπέβαλε λιαν ἐμπεριστατωμένον ὑπόμνημα πρὸς τὴν κυβέρνησιν περὶ τῶν ἀναγκῶν τῆς περιφερείας τῆς Μητροπόλεως Φλωρίνης.

— Ἀφίκοντο εἰς Ἀθήνας οἱ Σεβ. Μητροπολίται Μυτιλήνης, Βελλάς καὶ Κονίτης, Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπούλεως, Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων, ὅπως μετάσχωσι τοῦ δεκατριμελοῦς Δικαστηρίου μετὰ τῶν μελῶν τῆς Ἱ. Συνόδου.

— Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἀνεγνώρισε τὸν νέον Πατριάρχην Ἀντιοχείας Ἀλέξανδρον. Εἰς τηλεγράφημα τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν εὐχρηθέντος αὐτῷ εἰρηρικὴν καὶ ἐνδοξον πατριαρχεῖαν ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Ἀλέξανδρος ἀπήντησεν εὐχαριστῶν.

— Τῇ παρελθούσῃ ἐβδομάδι ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ Μακαριώτατου Ἀρχιεπισκόπου καὶ τῶν καθηγητῶν τῆς θεολογικῆς σχολῆς ὁ ἐξ Ἀμερικῆς ἀφικόμενος αἰδεσ. Frank Gavin, καθηγητῆς τοῦ Γεν. Σεμιναρίου Ν. Ὑόρκης, ὠμίλησε δις ἀγγλιστὶ καὶ ἑλληνιστὶ ἐν τῇ θεολογικῇ παραδόσει πρὸς τοὺς φοιτητὰς περὶ τῆς ἱστορίας τῆς ἀγγλικανικῆς ἐκκλησίας, διερμηνεύοντος τοῦ καθηγητοῦ κ. Ἀμ. Ἀλιβιζάτου τὸ πρῶτον ἀγγλικὸν μάθημα. Μετὰ τὸ τέλος τοῦ μαθήματος τούτου προσέθηκεν ἐπεξηγηματικὰ τινα ἀπὸ τῆς ἕδρας ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος περὶ τῶν πρώτων ἐν Ἀγγλίᾳ κηρύκων τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ θεμελιωτῶν τῆς ἀγγλικανικῆς ἐκκλησίας, προελθόντων ἐκ Μικρᾶς Ἀσίας. Ὁ αἰδεσ. Gavin εἶναι συγγραφεὺς περισπουδίστου πεντακοσιοσελίδου συγγράμματος ὑπὸ τὸν τίτλον « Ὅφεις τιναὶ τῆς συγχρόνου ἑλληνικῆς ὀρθόδοξου θεολογίας » (1923) συγγραφέντος ἐπὶ τῇ βάσει τῶν κυριώτερον παρ' ἡμῖν δογματικῶν ἔργων καὶ ἀποτελεσθέντος ἐκ τῶν τῷ 1922 περὶ τοῦ θέματος τούτου παραδόσεων αὐτοῦ ἐν τῷ ἐν Σικάγῳ Western Theological Seminary (The Hale Lectures). Τὸν κ. Gavin ἐδεξιώσατο ὁ Μακαρ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐν προγεύματι, οὗ μετέσχον καὶ οἱ καθηγηταὶ τῆς Θεολογ. Σχολῆς.

— Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σύρου, Τήνου, Ἄνδρου κ. Φιλάρετος ἐξέδωκεν ἐγκύκλιον πρὸς τὸν λαὸν δι' ἧς ἀγγέλλων τὴν ἀνάληψιν τῶν καθηκόντων αὐτοῦ προσκαλεῖ αὐτὸν ὅπως ἐκτελῇ πιστῶς τὰ καθήκοντά του. « Ὡς καλὴν δ' ἀπαρχὴν — λέγει — ἀναμένομεν κομῆν ὅπως ἴδωμεν τὸν εὐσεβῆ λαὸν τῆς πνευματικῆς ἡμῶν δικαιοδοσίας ἀθρόως συρρέοντα εἰς τοὺς ἱεροὺς ναοὺς καὶ πιστῶς ἐκπληροῦντα τὰ χριστιανικὰ αὐτοῦ καθήκοντα. Καὶ πρώτιστα πάντων ἐπιθυμοῦμεν ἵδωμεν πάντας ὑμᾶς προσερχομένους εἰς τὸ μυστήριον τῆς ἱεράς ἐξομολογήσεως ἐν εὐκρινεῖ μετανοίᾳ διὰ τὴν ἀπολαύσθη τὴν εἰρήνην τῆς ψυχῆς ὑμῶν, τὴν συγχώρησιν τῶν ἁμαρτιῶν ὑμῶν καὶ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς μετὰ τοῦ Θεοῦ φιλίας καὶ ἀγάπης. Δεύτερον τὴν προσέλευσιν ὑμῶν ἐν φόβῳ Κυρίου εἰς μέταληψιν τῆς Θείας Εὐχαριστίας. ἀνευ τῆς ὁποίας ὁ χριστιανὸς δὲν δύναται νὰ ᾖ ζῶν μέλος τῆς Ἐκκλησίας καὶ νὰ γίνῃ μέτοχος τῆς ἐπουρανοῦ τοῦ Χριστοῦ βασιλείας. Τρίτον τὸ καθῆκον τῆς φιλανθρωπίας πρὸς τοὺς πάσχοντας ἀδελφοὺς ἡμῶν, ἧτις εἶναι τὸ κυριώτερον γινώρισμα τῆς κατὰ Χριστὸν ζωῆς. Διότι δὲν πρέπει νὰ λησμονῶμεν ὅτι ἡ φιλανθρωπία εἶναι ἀκτινοβολία καὶ ἀπαύγασμα τῆς ἀγάπης, τῆς νέας καὶ μεγάλης ταύτης ἐντολῆς τοῦ Κυρίου, διὰ τὴν ὁποίαν ἐθνισαίσθη ἐπὶ τοῦ φρικτοῦ Γολγοθᾶ ὁ γλυκύτατος ἡμῶν Σωτὴρ. Τέταρτον τὸ τακτικὸν ἐκκλησιασμὸν ὑμῶν καὶ τὴν ἐν εὐλαβείᾳ καὶ ἀπολύτῳ εὐταξίᾳ παρακολουθίῳ ὅλων ἀνεξαιρέτως τῶν ἱερῶν ἀκολουθιῶν τῆς Μ. Ἑβδομάδος, ὅπως κατανογόμενοι ἐκ τῶν θεσπεσίων ὕμνων τῶν ἁγ. τούτων ἡμερῶν καὶ εἰς ὑψηλότερας σφαίρας ἀναγομῆνοι κατανοήσωμεν τὸ βάθος τοῦ μεγάλου μυστηρίου τοῦ Σταυροῦ, ὅπερ δι' ἡμᾶς τοὺς ὀρθῶς πιστευόντας εἶναι « Θεοῦ σοφία καὶ Θεοῦ δύναμις ».

— Ὁ αὐτὸς σεβ. Μητροπολίτης ἀπέλυσε πρὸς τοὺς

ιερείς τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ ἐγκύκλιον, δι' ἧς συνιστᾷ εἰς αὐτοὺς νὰ μὴ τελῶσιν οἰασδήποτε ἱεροπραξίας εἰς οἴκου χριστιανῶν ἐνώπιον ἱερῶν εἰκόνων, «ὡς ἐνδιαφερόμενα ἄτομα διαφημίζουσι ὡς θανατοουργικὰς, ἵνα συγκεντρώωσι προσκυνητὰς καὶ οὕτω καρπῶνται ὀφέλη ὑλικὰ». Τὸ τοῦτο ἡ Α. Σ. χαρακτηρίζει ὡς ἐμπορείαν τῆς πίστεως καὶ τῆς θρησκείας ἀυστηρῶς ἀπαγορευομένην ὑπὸ τῶν ἱερῶν κανόνων τῆς ἁγίας ἡμῶν ἐκκλησίας». Οἱ δὲ κάτοχοι τῶν τοιούτων ἱερῶν εἰκόνων προτρέπονται νὰ κομίζωσιν αὐτὰς εἰς τοὺς ναοὺς κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐορτῆς τῶν.

— Πρωτοβουλία τοῦ αἰδέο, πρεσβυτέρου κ. Ἐμμ. Μυτιληναίου, ἐφημερίου καὶ ἱεροκηρυκτοῦ τῆς ἐνορίας τοῦ ὁσ. Μελετίου, ἰδρύθη θρησκευτικῆ ὀργανώσις «Ὁρθόδοξος Νεολαία», τῆς ὁποίας σκοπὸς εἶνε ἡ ἐν ὀρθόδοξῳ πνεύματι μόρφωσις καὶ ζωὴ τῶν μελῶν τῆς καὶ ἡ παρὰ τοῖς νέοις ἐπικράτησις ὀρθοδόξων ἀρχῶν πρὸς καταρτισμὸν ζωντανῶν μελῶν τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας. Τὸ πρόγραμμα τοῦ σωματείου εἶναι εὐρύτατον.

— Τῇ 24 Ἀπριλίου ἐν Βόλφ ὑπὸ τοῦ πλημμελειοδικείου ἐξεδικάσθη μία ὑπόθεσις θρησκευτικῆς φύσεως μετὰ κατηγορουμένους τοὺς Κασσαβέτην καὶ Θεοδοσίου. Οὗτοι κατὰ τὸν παρελθόντα Μάιον περιήρχοντο διάφορα χωρία τοῦ Πηλίου καὶ ἐπώλουν βιβλία διδάσκοντα τὸν χιλιασμόν, ἀντὶ εὐτελεστάτης τιμῆς. Συναχρόνως δὲ προσηλύτιζον τοὺς ἀπλοικοὺς χωρικοὺς εἰς διδάγματα τοῦ χιλιασμοῦ. Ἐντὸς ὀλίγου οὗτοι ἔφθασαν καὶ εἰς τὴν κωμόπολιν Τσαγκαράδαν, ὅπου προσελθόντες εἰς τὸ προαύλιον τῆς ἐκεῖ ἐμπορικῆς σχολῆς μετὰ τὰ βιβλία ὑπὸ μάλῃς, ἤρχιζαν νὰ προσηλυτίζουσι τοὺς μαθητὰς. Τοῖς ἔλεγον καὶ ἐπεχείρουσι νὰ τοὺς πείσουν ὅτι δὲν ὑπάρχει τριαδικὴ θεότης, ὅτι ὁ Χριστὸς ἔχει ἐγχείρον γέννησιν, ὅτι τὸ ἅγιον Πνεῦμα δὲν ἔχει προσωπικότητα, ὅτι δὲν θὰ γίνῃ καθολικὴ ἀνάστασις τῶν νεκρῶν παρὰ μόνον ἐκείνων, οἵτινες θὰ ἀσπασθοῦν τὰ δόγματα τοῦ χιλιασμοῦ καὶ τέλος ὅτι δὲν ὑπάρχουν οὔτε καὶ πρέπει νὰ παραδεχώμεθα μυστήρια. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην παρουσιάσθη ὁ καθηγητῆς τῆς γυμναστικῆς κ. Θεόφιλος Τυλιακός, ὅστις προκαλέσας αὐτοὺς εἰς συζήτησιν ἐξεμάνη διὰ τὰς αἰρέσεις τῶν καὶ ἔχων ὑπ' ὄφιν τοὺς προσηλυτισμὸν, ὃν ἐξήσκουν εἰς τοὺς χωρικοὺς καὶ τοὺς μαθητὰς τῆς σχολῆς κατήγγειλεν αὐτοὺς εἰς τὴν ἀστυνομίαν ἣτις πρέβη εἰς ἀνακρίσεις. Οἱ μάρτυρες Ἅγιος Ψύχας διευθυντῆς τῆς Σχολῆς, Καρμίρης καὶ Πολίτης, ἀπόφοιτοὶ τῆς ὡς ἄνω σχολῆς, ἐδήλωσαν ὅτι οἱ κατηγορούμενοι πράγματι προσηλύτιζον τοὺς μαθητὰς καὶ χωρικοὺς εἰς τὴν αἵρεσιν τῶν καὶ δι' ἀθεμίτων ἀκόμη μέσων καθ' ὅσον ἐπώλουν βιβλία μεγάλης ἀξίας ἀντὶ εὐτελεστάτης ὡς προαναφέραμεν τιμῆς. Κατόπιν τούτων τὸ δικαστήριον ἐκήρυξε ἐνόχους τοὺς κατηγορουμένους καὶ ἐπέβαλε φυλάκιον 20 ἡμερῶν εἰς ἕκαστον. Οὗτοι κατὰ τὴν ἀπολογία τῶν λοχυρίσθησαν, ὅτι ἐκτελοῦν ἱερὸν ἔργον καὶ ἐκρύβησαν καταλλήλως ὡς αἰρεσιῶται, μετὰ τὸ πρόσχημα ὅτι ἐργάσθησαν πρὸς διάδοσιν τῶν βιβλίων τοῦ συλλόγου τῶν σπουδαστῶν τῆς ἁγίας Γραφῆς.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΥΠΡΟΥ

Ἐπὶ συνεχίσει τῶν συνοδικῶν ἐργασιῶν συνήλθη καὶ αὐθις ἡ ἱ. σύνοδος, ἣτις μεταξὺ ἄλλων θὰ ἀσχοληθῆ καὶ περὶ τὰ ἀκόλουθα θέματα: Περὶ τῆς Χριστιαν. Ἀδελφότητος τῶν Νέων, Περὶ τοῦ κομμουνισμοῦ καὶ περὶ ἐκλογῆς ἐπισκόπων ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Ἐξ ἀποφάσεως τοῦ ἐν Κάρλοβιτς γνωστοῦ κολλεγίου τῶν ὑπερορίων ρώσων ἀρχιερέων καὶ τῆ συγκλητικῆς τοῦ Μακαρ. Πατριάρχου Σερβίας εἰς τὸν προεδρεύοντα τῆς παρασυναγωγῆς ταύτης σεβ. μητροπ. Ἀντώνιον ἀπενεμήθη ὁ τίτλος «Μακαριώτατος», ἐφ' ἧς δὲ ὁ ἐν λόγῳ ἱεράρχης θὰ τιτλοφορῆται, κατὰ τὴν ἐν λόγῳ ἀπόφασιν, «Μακαριώτατος Ἀντώνιος μητροπολίτης Κιέβου καὶ Γαλικίας».

— Ἐν μακρᾷ ἐγκυκλίῳ πρὸς τοὺς ὑπερορίους ὀρθοδόξους ρώσους ἐπιστολῇ τοῦ ὁ ἐλέφ Θεοῦ πρόεδρος τῆς ἐν Κάρλοβιτς ἀρχιερατικῆς παρασυναγωγῆς μητροπολίτης Ἀντώνιος ἐκθέτων τὴν ἱστορίαν τῆς ἐν Εὐρώπῃ καταστάσεως καὶ θέσεως τοῦ μητροπ. Εὐλόγιου καὶ τὰ τῶν σχέσεων αὐτοῦ πρὸς τε τὴν ἐν Ρωσίᾳ ἐκκλησίαν καὶ πρὸς τὴν ἐν Κάρλοβιτς «σύνοδον» τῶν ρώσων ἀρχιερέων, κακίξει αὐτὸν καὶ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον διὰ τὸν τελευταῖον διακανονισμόν τοῦ ζητήματος τοῦ μητροπ. Εὐλόγιου. Καὶ τοῦτον μὲν καταγγέλλει ὡς ἐξ οἰήσεως καὶ φιλοδοξίας ἐκουσίως ὑπαγαγόντα ἑαυτὸν εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Οἰκουμ. Πατριαρχείου, ἐκεῖνο δὲ μέμφεται ὡς κατὰ παράβασιν τῶν ἱερῶν κανόνων ἀναμιχθὲν εἰς ἀλλοτρίαν ἐκκλησίαν ζητήματα. Ὁ μητροπ. Ἀντώνιος προσθέτει ἐν τῇ ἐν λόγῳ ἐπιστολῇ τοῦ ὅτι ἐξ ὀνόματος τοῦ ρωσικοῦ τοῦ Κάρλοβιτς κολλεγίου ἐσπευσε νὰ διαμαρτυρηθῆ πρὸς τὸ Οἰκουμ. Πατριαρχεῖον καὶ πρὸς τὰς λοιπὰς αὐτοκεφάλους ὀρθοδ. ἐκκλησίας διὰ τὴν ἀντικανονικὴν αὐτοῦ ἀνάμιξιν ταύτην. Ἐν τέλει κηρύττων τὸν μητροπ. Εὐλόγιον ὡς «ἐθνικὸν» καὶ «τελώνην», ἀφοῦ δὲν ἀπεδέχθη τὰς ἐπανελημμένας ἰδιωτικὰς καὶ δημοσίας εἴτα συστάσεις τοῦ ἀρχιερατικοῦ κολλεγίου τοῦ Κάρλοβιτς, ἐπιπαῖξ καλεῖ αὐτὸν καὶ τοὺς περὶ αὐτὸν νὰ ἐνωθῶσι πρὸς τὸ εἰρημένον κολλέγιον, «ἀκολουθοῦντες τὴν εὐθεῖαν ὁδόν».

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ

Πρὸ τινος συνεκροτήθη ἐν τῇ ἑδρῇ τοῦ μητροπ. Βουκοβίνης Τσερνόβτου παρρουμανικῶν ἱεραποστολικῶν συνέδριον, οὗτινος μετέσχον οἱ ἀντιπροσωποπασῶν τῶν ἐπαρχιῶν τοῦ ρουμανικοῦ πατριαρχείου ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ σεβ. μητροπ. Βουκοβίνης

Νεκταρίου. Εἰς τὸ συνέδριον τοῦτο παρέστησαν καὶ ὁ μητροπ. Βεσσαραβίας Γούριος, καὶ ἄλλοι ἐπίσκοποι καὶ ἐπιφανεῖς κληρικοί. Μετὰ τὴν ἐναρκτήριον λειτουργίαν πάντες οἱ παραστάτες ἐπίσκοποι ἀπεικόνισαν τὸ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις τῶν ἱεραποστολικῶν ἔργον, μετ' αὐτοὺς δὲ τὸ αὐτὸ ἔπραξαν καὶ οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν ἐπαρχιῶν, ὧν οἱ ἐπίσκοποι δὲν παρήσαν. Ἰδιαιτέρας ἐντύπωσιν ἐνεποίησεν ἡ πρὸς τὸ συνέδριον ἀνακοίνωσις τοῦ τοποτηρητοῦ τοῦ μητροπολίτου Μολδαβο-Σοτσάβικη περὶ τῶν λυμαιομένων τὴν ρουμανικὴν ὀρθόδοξον ἐκκλησίαν αἰδέσεων μυστικιστικοῦ, προτεσταντικοῦ καὶ ὀρθολογικοῦ χαρακτήρου, ἐκάστην τῶν ὁποίων (ὀκτῶ τὸν ἀριθμὸν), περιέγραψεν ὁ εἰσηγητής. Ἐγένετο λόγος καὶ περὶ χρησιμοποίησιν τοῦ κινήματογράφου εἰς τὸ ἱεραποστολικὸν ἔργον.

—Ἐπ' ἐσχάτων ἐν Βουκουρεστίῳ συνεκροτήθη ἡ ἐτησία γενικὴ συνέλευσις τῶν ρουμάνων ἱερέων, ἥτις μεταξὺ ἄλλων ἐξέφρασε καὶ λύπην ἐπὶ τῇ ἀδιαφορίᾳ τῆς ρουμανικῆς κυβερνήσεως πρὸς τὰ συμφέροντα τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας τῆς Ρουμανίας ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἐνδιαφέρον ὅπερ δεικνύει αὐτὴ πρὸς ὑποστήριξιν τῶν ἄλλων θρησκευτικῶν ἐν τῷ κράτει κοινότητων. Ἐξεφράσθη ἐπ' ἴσης θλίψις ἐπὶ τῇ προόδῳ τοῦ μασωνισμοῦ, μάλιστα εἰς τὰς ἀνωτέρας κοινωνικὰς τάξεις. Μεταξὺ τῶν προσφωνησάντων τὴν συνέλευσιν ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ διδασκαλικοῦ συνδέσμου ἐν θερμῇ ἀποστροφῇ πρὸς τοὺς ἱερεῖς ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ διδασκαλικοῦ σωματείου περὶ συνεργασίας αὐτοῦ μετὰ τοῦ κλήρου.

ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΚΗ

*Ὁ ἐν Ἱερουσαλὴμ ἀγγλικανὸς ἐπίσκοπος, ἐπὶ τῶν φημῶν τῶν σχετικῶν πρὸς τὸν χαρακτήρα τοῦ εἰς Ἱεροσόλυμα ταξειδίου τοῦ ἀρχιεπισκόπου τῆς Καντερβουρίας ἐδήλωσε τὰ ἑξῆς: «Ἡ ἐν Ἱερουσαλὴμ ἀγγλικανικὴ κοινότης δὲν διεκδικεῖ ὑπὲρ αὐτῆς προνόμια καὶ ἀξιώσεις ἢ καὶ εἰδικὴν θέσιν ἐν τῷ Παναγίῳ Τάφῳ. Δύναμαι νὰ βεβαιώσω ὅτι αἱ ἀγγλικανικαὶ ἐκκλησιαστικαὶ ἀρχαὶ δὲν προτίθενται νὰ προβοῦν εἰς ἐνέργειαν τινὰ σκοπὸν ἔχουσαν τὴν μεταβολὴν τοῦ σημερινοῦ καθεστώτος τοῦ ναοῦ τοῦ παναγίου τάφου, οὔτε ἐπιθυμοῦν νὰ δημιουργήσουσιν πρόσθετον ὑπὲρ αὐτῶν προνόμιον».

—Τὸ περιλάλητον περὶ τῶν κινήματογραφικῶν κατὰ τὰς Κυριακὰς παραστάσεων νομοσχέδιον, περὶ οὗ ἤδη ἔγραψεν ἡ «Ἐκκλησία», ἔχει κατατεθῆ εἰς τὴν βουλὴν τῶν κοινοτήτων μικρὸν πρὸ τῶν ἑορτῶν τοῦ Πάσχα ὑπο τοῦ ὑπουργοῦ τῶν ἐσωτερικῶν, αἱ δ' ἐπ' αὐτοῦ συζητήσεις ἐξακολουθοῦσιν ἀκόμη ζωηραῖ. Τὸ νομοσχέδιον παρέχει ἐλευθερίαν εἰς τὰς κατὰ τόπους ἀρχὰς ὡς πρὸς τὸ ἀνοίγμα τῶν κινήματογρά-

φῶν κατὰ τὰς Κυριακὰς, μετ' ἰδιαιτέρας ἐξουσιοδοτήσεως νὰ ὀρίζωσι τὴν φύσιν τῶν παραστάσεων καὶ νὰ καθορίζωσι τὸ ἐκ τῶν καθαρῶν εἰσπράξεων ποσοστὸν ὑπὲρ ἰδρυμάτων κοινῆς ὠφελείας. Ἐφημερίδες τινὲς εὐρίσκουσιν ὅτι τὸ νομοσχέδιον παρέχει ἱκανὰς ἐγγυήσεις ὑπὲρ τῶν ὁπαδῶν τῆς τηρήσεως τῆς ἀπολύτου κυριακῆς ἀργίας. Ὁ «Χριστιανικὸς Κόσμος» νομίζει ὅτι εἶνε δυνατὴ μία φιλικὴ συνεννόησις τῶν ἐκκλησιῶν πρὸς τὰς κινήματογραφικὰς ἐπιχειρήσεις ὡς πρὸς τὸν καθορισμὸν τῶν ὥρῶν τῆς λειτουργίας τῶν κινήματογράφων. Ἄλλαι ὅμως ἐφημερίδες ἀδιαλλάκτως ἀπαιτοῦσι τὴν ἀπόρριψιν τοῦ νομοσχεδίου καὶ τὴν τηρήσιν τῆς παλαιᾶς παραδόσεως τῆς ἀναπαύσεως.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Ἀνεκoinώθη κατ' αὐτὰς ἐν τῷ τύπῳ ὅτι ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ Πάσχα ἔγινεν ἐφέτος συζήτησις περὶ ἐνδεχομένης μεταρρυθμίσεως τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου ὥστε νὰ καθορισθῆ σταθερὰ ἡμερομηνία διὰ τὸ Πάσχα, κατὰ τὴν ἀπὸ καιροῦ διατυπωθεῖσαν εὐχὴν τῆς Κ. Τ. Ε. Τὸ Βατικανόν, καίπερ φρονῶν ὅτι μόνον Οἰκουμενικὴ σύνοδος εἶνε ἀρμοδίᾳ νὰ ἀποφανθῆ περὶ τοῦ ζητήματος, ἐν τούτοις ἀνέθεσεν εἰς τὸν ἱερέα Τζαφραντζέσκι, γνωστότατον διεθνοῦς κύρου ἀστρονόμον καὶ ἠλεκτρολόγον, νὰ παραστῆ εἰς τὴν εἰδικὴν ἐπιτροπὴν τῆς Κ. Τ. Ε. ἥτις συζητεῖ τὸ ζήτημα ἐν Γενεύῃ. Ἐν τῇ ἐπιτροπῇ ἀντιπροσωπεύονται ἡ ὀρθόδοξος καὶ ἡ ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία. Τὸ Βατικανόν ἐπεξηγεῖ διὰ ἀνακοινωθέντος τῆς «Κορρισπονέντσα», ὅτι ὁ πατὴρ Τζαφραντζέσκι δὲν τὸ ἀντιπροπεύει εἰς τὴν ὡς ἄνω ἐπιτροπὴν, ἀλλ' ἀπλῶς συμμετέχει τῶν ἐργασιῶν τῆς ὡς «καθολικὸς ἐπιστήμων».

—Οἱ σείχαι τῆς Ὑπεριορδανίας προεκήρυξαν τὴν πώλησιν τοῦ ὄρους Νέμπο, ἐκ τῆς κορυφῆς τοῦ ὁποίου διέκρινε μακρόθεν ὁ Μωϋσῆς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας, καὶ ἐπ' ἧς ἐτάφη Ἡ σπουδὴ τῶν βεβαίων νὰ ἀποκτήσωσι τὸ ἐν λόγῳ ὄρος δι' ἐπιμόνων προσφορῶν ἐξώθησαν τοὺς σείχας εἰς τὴν ὑψωσιν τῶν ἀπαιτήσεών των. Τούτου ἕνεκα οἱ φραγκισκανοί, οἵτινες ἤθελον, ἀγοράζοντες τὸ ὄρος, νὰ ἀνεγείρωσιν ἐπὶ τῆς κορυφῆς του ναόν, ἠναγκάσθησαν νὰ ἀποσυρθῶσι. Μεθ' ὃ οἱ πονηροὶ σείχαι ἀπεπάθησαν πρὸς ἀμερικανούς, τὸ μόνον δ' ὅπερ μέχρι τοῦδε ἐπετεύχθη ὑπῆρξεν ἡ παροχὴ ἀδείας εἰς τὸν ἀμερικανὸν ἀρχαιολόγον Futterer ὅπως προβῆ εἰς ἀνασκαφάς. Ἦδη ἐξ αὐτῶν προέκυψαν σπῆλαιά τινα περιέχοντα τάφους ὧν ὅμοις τὸ βᾶθος ἀπαιτεῖ πρὸς ἐπιμελῆ ἔρευναν εἰδικὸν φωτισμὸν περὶ τοῦ ὁποίου λαμβάνεται ἤδη φροντίς. Ἐν τῷ μεταξύ ὁ ἀμερικανὸς ἐρευνητὴς ἀνεκάλυπεν εἰς τὰς παρειὰς τῶν τινῶν ἰχνογραφημάτων τινα, ὧν ἐν παριστῆ ἵππον, ὡς καὶ τινὰς ἱερογλυφικὰς ἐπιγραφάς.

—Ὁ καθεδρικὸς ναὸς τοῦ ἁγ. Πέτρου καὶ Παύλου τῆς Οὐάσιγγτων ἐπλουτίσθησαν διὰ πολυτίμων δώρων ὑπὸ τοῦ πρὸ τινος στεφθέντος ἱαυτοκράτορος τῆς Ἀβυσσηνίας εἰς ἔνδειξιν εὐγνωμοσύνης διὰ τὴν δοξολογίαν τὴν τελεσθεῖσαν ἐν τῷ ναῷ τούτῳ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς αὐτοκρατορικῆς στέψεως. Τὰ δῶρα ταῦτα, διαβιβασθέντα διὰ τοῦ ἐν Ἀδδίς Ἄμπέμπα πρέσβεως τῆς Ἀμερικῆς, εἶνε μέγας ἀργυροῦς σταυρὸς τοῦ ἐν τῇ αἰθιοπικῇ ἐκκλησίᾳ χρησιμοποιομένου τύπου καὶ μία συλλογὴ εὐαγγελίων θαυμασίας διὰ χειρὸς γραφῆς ἐπὶ πολυτίμου περγαμνῆς.

Τὰ εὐαγγέλια, ἅτινα εἶνε δεδεμένα εἰς σχῆμα βιβλίου, παρεσκευάσθησαν κατ' ἀρχὴν διὰ τὴν θανοῦσαν ἤδη αὐτοκράτειραν Ζαουδίτου, θυγατέρα Μενελικ τοῦ β', εἶνε δὲ γεγραμμένα ἐν τῇ γλώσσῃ Γκίτζ, ἡτοὶ τῇ ἱερᾷ λειτουργικῇ γλώσσῃ τῆς αἰθιοπικῆς ἐκκλησίας. Σὺγκειται ἐκ σελίδων 556, ἐκάστη δὲ πρώτη σελὶς τῶν 4 εὐαγγελίων φέρει ὠραίας διακοσμῆσεις. Ἡ τελευταία σελὶς τῶν Εὐαγγελίων φέρει τὴν σφραγίδα τῆς αὐτοκρατείας μετὰ τῆς ὑπογραφῆς: «Ὁ λέων τῆς φυλῆς Ἰούδα κατέκτησε. Βασίλισσα τῶν βασιλέων τῆς Αἰθιοπίας Ζαουδίτου, θυγάτηρ τοῦ Μενελικ». Κάτωθεν τῆς ὑπογραφῆς τῆς βασιλείας εἶνε ἡ ὑπογραφή τοῦ ἀρχιεραματώως, καὶ τὰ ὀνόματα τῶν γραφάντων τὰ εὐαγγέλια.

— Ὁ νέος ποινικὸς κώδιξ τῆς Χιλῆς κατήργησε τὴν θανατικὴν ποινὴν ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι περισσότερο ἐνδιαφέρει ὁ ἐγκληματίας ἢ τὸ ἐγκλημα καὶ ὅτι ἡ ποινὴ δέον νὰ εἶνε ἐπανορθωτικὴ μᾶλλον ἢ ἐκδικητικὴ. Ἐπ' ἴσης κατήργηθη καὶ ἡ ποινὴ τῆς μαστιγώσεως.

— Ἐν Ἀγγλίᾳ τὸ δικαίωμα τῆς ἐκδόσεως τῆς ἁγ. Γραφῆς ἔχει ἤδη ἀποκτήσει ἀπὸ τοῦ 1830 παρὰ τοῦ βασιλέως Γεωργίου τοῦ δ' διὰ μίαν 30ετίαν μόνον ὁ ἐκδοτικὸς οἶκος «Printers to the King's Most Excellent Majesty». Τὸ δικαίωμα τοῦτο μετὰ τὴν πρώτην τριακονταετίαν ἀνενοήθη κατ' ἐπιθυμίαν τοῦ βασιλέως. Παρὰ τοῦ βασιλικοῦ καταστ. χάρτου (Royal Charter) τὰ πανεπιστημιακὰ τυπογραφεῖα τοῦ Ὁξφόρδ καὶ τοῦ Καίμπριτζ (Oxford and Cambridge University Presses) ἔχουσι τὸ προνόμιον νὰ ἐκτυπῶσι καὶ νὰ δημοσιεύωσι τὴν ἀνεγνωρισμένην ἔκδοσιν τῆς ἁγ. Γραφῆς (Authorized version).

— Ὁ ἀμερικανὸς καθηγητὴς τοῦ ἐν Oberlin κολλεγίου Dr T. Graham, ὑπὸ τὴν ἰδιότητά του ὡς διευθυντοῦ τοῦ φοιτητικοῦ τμήματος τῆς ΧΑΝ γνωρίζων ἐκ τοῦ πλησίον τὰ διαφέροντα καὶ τὰς τάσεις τοῦ ἀμερικανικοῦ φοιτητικοῦ κόμου, ἀνέπτυξεν ἐπ' ἐσχάτων ἐνώπιον τοῦ ἐθνικοῦ συμβουλίου τῆς ΧΑΝ πόσον εὐρεῖαν θέσιν ἐν τῇ διανοίᾳ τῶν φοιτητῶν ἔχει τὸ ζήτημα τῆς θρησκείας. Αἱ θρησκευτικαὶ τῶν ιδέαι, κατὰ τὸν κ. Graham, συνήθως εἶνε ἀόριστοι, ἀλλ' ἐν γένει εὐρίσκει ὅτι ἡ νεανικὴ τῶν σπουδαστῶν διάνοια κατέχεται ὑπὸ ἀγωνίας νὰ γνωρίσῃ τι περισσότερο περὶ τοῦ Θεοῦ. Ὅσαίς ἐξετάζονται ἐν τοῖς φοιτητικοῖς φροντιστηρίοις ζητήματα θρησκευτικὰ ἢ συρροῇ τῶν φοιτητῶν παρατηρεῖται καταπληκτικὴ καὶ εἶνε ἄρα ἀποτέλεσμα ψυχικῆς ἀνάγκης. Πολλοὶ μάλιστα τῶν φοιτητῶν ἐξεδήλωσαν τὴν ἐπιθυμίαν ὅπως αἱ τοιαῦται συγκεντρώσεις ἀναχθῶσιν εἰς ἐθνικὰς διαλέξεις. Τοῦτου ἕνεκα παρεσκευάζετο καὶ διοργάνωσις ἐθνικῆς συγκεντρώσεως ἐν Detroit ἔνθα ὑπελογίζετο ὅτι θὰ συνέλθωσι 2,000 φοιτηταὶ διαφόρων σχολῶν, ἥδη δὲ πολλοὶ καθηγηταὶ Πανεπιστημίων καὶ διευθυνταὶ Κολλεγίων ἐδήλωσαν ὅτι θὰ παραστώσι. Περὶ τὴν σύνταξιν τοῦ προγράμματος ἀσχολοῦνται ἐπιτὰ ἐπιτροπὰὶ πρὸς καθορισμὸν τῶν θεμάτων, περὶ τὰ ὁποῖα θὰ στραφῶσιν αἱ διαλέξεις. Εἶνε λίαν ἀξιοσημείωτον, ὅτι ἐνιαχοῦ τῆς Ἀμερικῆς αὐτοὶ οἱ φοιτηταὶ ἔχουσι τὴν πρωτοβουλίαν νὰ ὀργανώωσι δι' ἑαυτοῦς ἰδίαις λειτουργίαις καθ' ἃς ἀναγινώσκουσι τὴν ἁγ. Γραφήν, ἀπαγγέλλουσι διάφορα ποιήματα καὶ προσευχὰς, ἐκδηλοῦσι δὲ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἔχωσι καθαρῶς ἰδικὴν τῶν, φοιτητικὴν, λειτουργίαν.

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

L'Évangile de Luc. Esquisse de grammaire et de style par Sophie Antoniadis, Docteur ès lettres de l'Université de Paris, Professeur à l'Université de Leyde Paris, (Société d'édition Les Belles Lettres) 1920. Collection de l'Institut Néo-Hellénique de l'Université de Paris. Fascicule 7. (Σελίδες XIV-156).

Παρὰ πᾶσαν τὴν πλουσίαν περὶ τοῦ κατὰ Λουκᾶ Εὐαγγελίου φιλολογίαν, τὸ ἔργον τοῦ τρίτου Εὐαγγελιστοῦ ἐξακολουθεῖ νὰ προκαλῆ ἀκόμη τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τῶν ἐξω-ἀγιογραφικῶν—καθαρῶς φιλολογικῶν—κύκλων καρπὸς δὲ αὐτοῦ εἶνε καὶ τὸ σπουδαῖον τοῦτο σύγγραμμα τῆς καθηγητικῆς τῆς ἑλλην. φιλολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τοῦ Λέυδεν (Ὁλλανδίας) δος Σοφίας Ἀντωνιάδου. Τὸ ἔργον διαιρεῖται εἰς μέρη τέσσαρα πραγματευόμενα περὶ τῆς μορφολογίας, τοῦ λεξιλογίου, τῆς συντάξεως καὶ τοῦ ἴφους τοῦ ἐν λόγῳ Εὐαγγελίου. Ὅπως ἰδιαίτερα ἐπισπῶνται τὴν προσοχὴν τὰ ἐν τῷ τέλει τοῦ γ' μέρους ἐπιτιθέμενα συμπεράσματα, ἐν οἷς ἡ γλῶσσα τοῦ Λουκᾶ παραβαλλομένη πρὸς τὴν τῶν Αἰσώπου, Πλάτωνος, Πλουτάρχου, Ἐπικτήτου, Γρηγορίου Ναζιανζηνοῦ, Ψελλοῦ Κωνστ. Παπαρρηγοπούλου καὶ Π. Νιρβάνου, χαρακτηρίζεται ὡς διάμεσος μεταξὺ τῆς κλασσικῆς καὶ τῆς νεοελληνικῆς. Ἐξ ἴσου ἐνδιαφέρον τυγχάνει καὶ ὁλόκληρον τὸ γ' μέρος, ἐν τῷ ὁποίῳ ἐξετάζεται ἀπὸ πάσης ἐπόψεως τὸ ἴφος τοῦ Λουκᾶ, οἱ διάφοροι χαρακτηρισμοὶ τοῦ ὁποῦ κυροῦνται διὰ τῶν καταλλήλων ἀπὸ τοῦ κειμένου παραδειγμάτων καὶ ἐκ τοῦ ὁποῦ—ἴφους—ἐξάγονται καὶ γνωρίσματα τῆς τοῦ χαρακτηρησ τοῦ Λουκᾶ ὡς ἀνθρώπου, πολλῆς ἀξία προσοχῆς. Τὸ ὅλον ἔργον, οὐτινος πληρεστερά ἀνάλυσις θὰ παρασχεθῆ ἐν τῇ Θεολογίᾳ, εἶνε γεγραμμένον μετὰ πολλῆς φιλολογικῆς ἐπιστήμης καὶ προκαλεῖ ἀδιάπτωτον τὸ ἐνδιαφέρον.

Κ. *Ανορθωτικόν*. Κυρίλλου Δουριώτου ἀνεκδοτὸς ἐρμηνεία εἰς τὴν Ἀποκάλυψιν. Ἀπόσπασμα ἐκ τῶν Πρακτικῶν τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν. 1921.—Ἡ ἐρμηνεία αὕτη καταλαμβάνει ὀκτὼ ὅλους τόμους ἀποτελουμένου ἐκ πεντακισχιλίων περίπου σελίδων, ἀνεξαρτήτως δὲ τῶν ἄλλων λίαν ἐνδιαφερόντων λεπτομερειῶν τοῦ κειμένου ἐν αὐτῷ περιέχονται καὶ πολλοὶ εἰδήσεις περὶ συγγραφῆς τῆς συγγραφῆς Κυρίλλου γεγονότων ἀναφερομένων εἰς τὴν ἐπανόστασιν τοῦ 1821.

ΔΕΛΤΙΟΝ ἘΚΚΛΗΣΙΑΣ,

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ
Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου

ὍΡΟΙ ΕΥΚΑΡΩΜΕΝ
ΣΥΣΤΗΡΙΚΟΝ ΔΡΧ. 50. ΕΣΥΓ. ΦΡ. 36. ΑΜΕΡ. ΔΟΛ. 3
ΜΟΝΗΝ ΚΑΙ ΚΑΘΗ ΕΠΗΡΜΑΚΗΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΑΝ ΔΡΧ. 700
ΚΑΘΗ ΔΩΡ:ΟΝ ΔΡΧ. 50. ΠΕΡΕΩΝ ΣΥΣΤΗΡΙΚΟΥ ΔΡΧ. 80
ΦΟΙΤΗΤΩΝ ΚΑΙ ΙΕΡΟΣΗΦΟΥΒΑΣΤΩΝ ΔΡΧ. 30

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Δι' ἐμβάσματα καὶ διεκπεραίωσιν: Γραφ. Δ.Ι. Συνόδου
Διὰ τὴν σύνταξιν: Μοσχονησίαν 12α

Τύποις «Φοῖνικος» Ὁδὸς Σταδίου 44.—Ἀθήναι